

Přestaň se odsuzovat

Tolik se stydím, když vzpomínám na začátky své služby – protože jsem odsoudil tolik upřímných lidí. Myslel jsem to dobře, a moje horlivost byla často upřímná a dobře míněná. Ale kolik lidí jsem přivedl pod strašné odsouzení, protože neodpovídali mým představám o svatosti.

Před léty jsem kázal proti make-upu na ženách, kázal jsem proti krátkým šatům, odsoudil jsem všechno, co nebylo na mém „legitimním“ seznamu. V minulosti jsem kázal několik velice mocných kázání, která odsuzovala homosexuály, rozvedené, opilce a lidi, kteří dělají kompromisy. Stále jsem hluboce přesvědčen, že pastor musí volat proti vpádu hříchu a kompromisu do životů křesťanů. Stále se mi nelíbí, když jsou křesťanky zmalované jako šlapky. Stále se mi nelíbí minisukně. Věřím, víc než kdy dřív, že Bůh nenávidí rozvody. A stále jsem přesvědčen, že Bůh nepřimhouří oko nad nějakým hříchem nebo kompromisem, ať už je jakýkoliv.

Ale později – na mě Bůh naléhal, abych přestal odsuzovat lidi, kteří selhali a místo toho jim kázal poselství o lásce a usmíření. Proč? Protože církev je dnes plná křesťanů, kteří už jsou zavaleni horami viny a odsouzení. Nepotřebují víc kázání o soudu a strachu – oni už jsou dost plní strachu a úzkosti. Nepotřebují slyšet kazatele, který jim říká, jak je na ně Bůh našťvaný. Už se příliš bojí Božího hněvu. Potřebují slyšet poselství, které kázal Jan:

„Bůh totiž neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen“ (Jan 3:17).

Ježíš řekl ženě, přistížené při cizoložství: „Ani já tě neodsuzuji – jdi a nehřeš víc.“ Proč bych ted’ nemohl já a všichni moji spoluslužebníci kázat stejně milující poselství mnoha tisícům, kteří dnes žijí ve strachu z cizoložství? Proč stále odsuzujeme rozvedené křesťany, kteří se znovu vdají nebo ožení – když činili opravdové pokání a rozhodli se, že už takto nikdy nezhřeší?

Nedávno mě po evangelizaci zastavil jeden desetiletý chlapec a prosil, abych si vyslechl jeho příběh. Byl velice rozrušený: „Moje maminka se před dvěma roky rozvedla s tátinkem. Maminka je dobrá křesťanka a vdala se za krásného křesťana, Žiji ted’ s maminkou a mým otčímem, mám je oba moc rád. Ale moje maminka je stále smutná a hodně pláče – protože jí pastor řekl, že žije v hříchu. Půjde moje maminka do pekla, protože se rozvedla a provdala znovu za rozvedeného muže? Jsem z toho zmatený, protože oba jsou tak nádherní křesťané.“

Řekl jsem tomu chlapci, co chci říci celému světu: „Pokud se rozvedla kvůli svému cizoložství a znovu se vdala – žije v cizoložství. Bůh nenávidí cizoložství. Ale, jestliže činila pokání, Bůh jí odpustil a ona začala ve všem jako znovuzrozený křesťan. Nežije v hříchu, když je pod krví Ježíše a bylo jí odpuštěno. Může začít nový život bez viny a odsouzení. Jestliže Ježíš odpouští vraždu, lhaní zloděje, krádež atd. – odpouští také cizoložství.“

Udivuje mě, že my, kazatelé, jsme ochotní jít do Afriky a kázat odpuštění „pohanům“ – ale tak neochotní kázat odpuštění a smíření křesťanům doma. Jeden pastor si mi stěžoval na všechny rozvedené, zlomené a ustarané lidi ve svém novém místě. Myslel jsem si: „Bratře, měl bys být Bohu vděčný, že tě dal na tak úrodné pole. Tohle jsou lidé, kteří potřebují tvoji pomoc nejvíc. Potřebují Božího muže, který jim ukáže, jak všechno začít znovu.“

Jsem šťastně ženatý muž a Bůh mi pomáhá. Gwen a já budeme vždy spolu, dokud nás smrt nerozdělí. Štítím se rozvodu. Ale trápí mě, že církev je ochotná „odepsat“ všechny, kdo udělali chybu. Církev nabízí útěchu všem, kdo jsou „nevinné oběti.“ Manželku, která byla podváděná. Manžela, od něhož odešla manželka a nechala ho v bryndě, děti připravené rozvodem o rodiče.

Ale co všichni ti „pachatelé“ – hříšníci, ti, kteří ublížili svým nevinným blízkým. Jestliže dnes každé třetí manželství končí rozvodem, znamená to, že miliony manželů a manželek tvoří „partu provinilých.“ Nejsem ochotný vzdát se ani provinilců. Zloděj, kterému Kristus odpustil na Kalvárii, nebyl nevinnou

obětí. Ne! Byl to pachatel – byl to zločinec. Ale ve svém hříchu se ve víře obrátil k Ježíši. Bylo mu odpuštěno a šel s Kristem do slávy.

A co homosexuálové a lesbičky – a alkoholici? Dosáhneme něčeho, když je odsuzujeme? Ne! Tisíckrát ne! Kristus nepřišel, aby tyto hříšníky odsoudil, ale aby je v lásce zachránil. Bůh nenávidí skutky homosexuálů, ale neopovrhne lidmi, kteří se nechovají podle své mužské nebo ženské role.

Minulý týden ke mně po evangelizaci přišla devatenáctiletá zdravotní sestra. Plačtivě, s lkaním, mi vypověděla své vyznání, které vzbuzovalo soucit: „Pane Wilkerson, jsem lesbička. Cítím se tak nečistá. Církev, kam jsem chodívala, mě požádala, abych se už nikdy nevracela. Pastor mi řekl, že nemůže připustit, abych svedla další v jeho sboru. Cítím, že jedinou cestou, jak z toho ven, je sebevražda. Žiji ve strachu a odsouzení. Musím se zabít, abych našla pokoj?“

Stáhla se a poodstoupila ode mě, jako by byla příliš nečistá, aby mohla stát v mé přítomnosti. Zeptal jsem se jí, jestli stále miluje Ježíše. „Ó, ano,“ odpověděla. „Moje srdce k němu volá každou bdělou hodinu. Miluji Krista vším, co je ve mně – ale jsem svázána tímto strašným zvykem.“

Bylo nádherné vidět, jak se jí rozzářil obličej, když mluvila o tom, jak moc ji Bůh miluje – i v jejím boji. Řekl jsem jí: „Nikdy se neoddávej svému hříchu. Bůh dělá čáru právě tam, kde jsi. Každý setrvačný pohyb směrem k Němu je počítán za spravedlnost. Každý pohyb zpět přes tuto čáru, pryč od Něj, je hřích. Když se natahujeme k Němu, On se přibližuje k nám. Drž si svou duchovní setrvačnost! Miluj dál Ježíše, přestože jsi ještě nedosáhla úplného vítězství. Přijímej jeho každodenní ochotu odpouštět. Žij každý svůj den! Bud' přesvědčená o tom, že Ježíš miluje hříšníky – tudíž musí milovat také tebe!“

Usmála se úsměvem úlevy a řekla: „Pane Wilkerson, jste první kazatel, který mi kdy poskytnul paprsek naděje. Hluboko ve svém srdci vím, že mě Ježíš stále miluje – a vím, že mě z tohoto otroctví osvobodí. Ale každý mě tak odsuzuje. Děkuji vám za poselství naděje a lásky.“

Čtenáři tohoto poselství – žiješ teď v odsouzení? Zhřešil jsi proti Bohu – zarmoutil jsi Ducha svatého ve svém životě? Vedeš ztracený boj s nějakým přemáhajícím pokušením?

Všechno, co potřebuješ udělat, je hledat Boží slovo a objevíš Boha milosti, lásky a nekonečného slitování. David řekl:

„Budeš-li nepravosti šetřiti, Hospodine Pane, kdo ostojí? Ale u tebe jest odpuštění, tak aby uctivost k tobě zachována byla“ (Žalm 130:3–4).

Do mé kanceláře přišla jedna rozrušená žena a vzlykala: „Pane Wilkerson, kdysi mě Bůh vyléčil z alkoholismu. Ale nedávno jsem se dostala do takové deprese, že jsem se vrátila k pití. Ted' nedokážu přestat. Zklamala jsem tak strašně Pána, že mi nezbyvá nic jiného, než to vzdát. Po všem, co pro mě udělal, musím myslet na to, jak jsem ho zklamala. Nemá to smysl – já to prostě nikdy nezvládnou.“

Jsem přesvědčený, že existuje mnohem víc duchovních selhání a proher, než si mnozí z nás uvědomují. A existuje démonická strategie vystavět z těchto selhání zdi, aby držely poražené jedince daleko od Boha. Ale nesmíme nechat d'ábla, aby naše dočasné porážky změnil v trvalé peklo.

Věřím, že existují doslova miliony lidí podobných mladému námořníkovi, který mě přišel navštívit. Se slzami v očích mi řekl: „Můj otec je pastor, ale já jsem ho strašlivě zklamal. Jsem tak slabý, bojím se, že už nikdy nebudu sloužit Bohu tak, jak bych měl. Nechám se tak snadno svést k hříchu.“

Vyznání jako jsou tato, jsou tragická, ale veliké povzbuzení čerpám z pochopení skutečnosti, že někteří z největších mužů a žen Bible prožili období selhání a porážek.

Považovali byste Mojžíše za neúspěch? Sotva! Byl pro Izrael tím, kým byli pro Ameriku Washington a Lincoln dohromady – a ještě mnohem víc. Ale podívejme se na život tohoto velkého zákonodárce blíž. Svou kariéru začal vraždou, po níž následovalo čtyřicet let skrývání před soudem.

Mojžíš byl mužem strachu a nevíry. Když ho Bůh povolal, aby vyvedl Izraelce z otroctví, prosil: „...nejsem muž výmluvný...zpozdilých úst a neohbitého jazyku jsem...pošli, prosím, toho, kteréhož poslati máš“ (Exodus 4:10,13). To Boha rozhněvalo (4:14). Celý svůj život Mojžíš toužil vstoupit do Zaslíbené země, ale jeho selhání mu v tom zabránila. Přesto Bůh přirovnává Mojžíšovu věrnost ke Kristově (Židům 3:1,2). Jeho chyby ho nevyloučily z Boží síně vítězů.

Obvykle přemýšlíme o Jákobovi jako o velikém modlitebním bojovníkovi, který zápasil s andělem Pána a zvítězil. Jákob dostal vizi nebe s anděly vystupujícími a sestupujícími po žebříku. Přesto byl život tohoto muže plný do očí bijících selhání, a Písmo před námi žádné z nich neskrývá.

Jako mladík Jákob oklamal svého slepého otce, aby ukradl dědictví svého bratra. Jako ženatý pohrdal svou manželkou Leou, zatímco v sobě choval velkou tajnou lásku k její sestře Ráchel. Nepřijal svou zodpovědnost jako manžel. Po narození každého syna si Lea myslela: „Již nyní připojí se ke mně muž můj“ (Genesis 29:34). Ale skutečnost byla jiná – Jákob ji nenáviděl.

Tady byl muž chycený v síti podvodů, lstí, lumpáren, krádeží, nevěrnosti a polygamie. Přesto stále uctíval Boha Abrahama, Izáka a Jákoba.

Král David, zpěvák žalmů a mocný válečník, se těšil z Hospodinova zákona a vydával se za spravedlivého muže, který by nikdy nemohl stát mezi hříšníky. Ale jak šokující jsou slabosti tohoto velikého muže. Přebral Betsabé jejímu manželovi Uriášovi, poslal tohoto nic netušícího muže na smrt v předních řadách své armády. Prorok Nátan řekl, že tento dvojnásobný hřích dal velkou příležitost nepřátelům Hospodina k rouhání.

Představte si tohoto velikého krále, jak stojí nad rakví svého nemanželského dítěte, po boku ukradenou manželku, a svět plný nepřátel, kteří kvůli jeho nechvalně známým hříchům proklínají Boha. David tam znamená naprostou prohru. Přesto Bůh nazval Davida mužem podle svého srdce (1. Samuelova 13:14). Požehnal také vrahovi Mojžíšovi a intrikánovi Jákobovi, protože tito muži se naučili, jak vytěžit ze svých chyb a jít dál do vítězství.

Jestliže tě tvoje selhání a prohry zbavily odvahy, mám pro tebe dobrou zprávu. Nikdo není bliž Božímu království než muž nebo žena nebo mladý člověk, který se může podívat na to, co je v jeho očích porážka, naučí se jí čelit a přejde do života pokoje a vítězství. Zde je plán, jak to udělat.

1. Neboj se selhání. Tohle je patrně automatická reakce. Když Adam zhřešil, snažil se skrýt před Bohem. Když Petr zapřel Krista, bál se mu podívat do očí. Když Jonáš odmítnul kázat Ninivé, hnal ho jeho strach na moře, prchal z Boží přítomnosti.

Ale Bůh mi ukázal pravdu, která mi mnohokrát pomohla. Něco mnohem horšího než selhání je strach, který selhání doprovází. Adam, Jonáš a Petr utíkali od Boha ne proto, že by ho přestali milovat, ale protože se obávali, že je na ně příliš rozhněvaný, aby je pochopil. Satan takový strach používá, aby si lidé mysleli, že už se nemají namáhat.

Tenhle starý „žalobce bratří“ čeká jako sup, kdy uděláš nějakou chybu nebo nějak selžeš. Potom použije každou lež z pekla, aby tě přiměl k tomu, že to vzdáš, přesvědčený o tom, že Bůh je příliš svatý nebo ty že jsi příliš hříšný, aby ses mohl vrátit. Nebo tě vystraší, že nejsi dost dokonalý, nebo ti řekne, že se nikdy nepovzneseš nad své selhání.

Zbavit Mojžíše strachu a učinit ho použitelným pro Boží plán trvalo čtyřicet let. Boží plán osvobození musel být odložen o téměř půl století, než se jeden muž naučil čelit svému selhání. Kdyby Mojžíš nebo Jákob nebo David rezignovali, smířili se se svým selháním, nikdy už bychom o těchto mužích znovu neslyšeli. Ale Mojžíš znovu povstal, aby se stal jedním z největších Božích hrdinů. Jákob čelil svým hříchům, smířil se se svým bratrem, kterého podvedl, a dosáhl nové úrovně vítězství. David utíkal do Božího domu, chytil se rohů oltáře, našel odpuštění a pokoj a vrátil se ke své nejlepší hodině. Jonáš odčinil své kroky, učinil to, co nejdříve odmítal udělat, a přivedl celé město k pokání a osvobození. Petr vstal z popela zapírání, aby vedl církev k Letnicím.

2. Navzdory chybě jdi dál. Je to vždy po selhání a prohře, kdy člověk udělá své největší dílo pro Boha.

Před dvaceti lety jsem seděl ve svém malém autě, vzlykal a naříkal – myslel jsem si, že jsem naprosto selhal. Byl jsem bez ceremonií vyhozen ze soudní síně poté, co jsem byl veden Bohem, abych svědčil sedmi teenagerům, kteří se dopustili vraždy. Viděl jsem svou fotku v bulvárních plátcích s titulkem „Kazatel mávající biblí přerušil soudní přelíčení vraždy.“ Zdálo se, že můj pokus poslechnout Boha a pomoci těmto mladým zabijákům, jak jsem si myslel, skončil strašlivou prohrou.

Děsím se pomyslet, kolik požehnání bych minul, kdybych to v tuto temnou hodinu vzdal. Jak jsem dnes rád, že mě Bůh naučil čelit mému selhání a pokračovat k dalšímu kroku, který pro mě měl.

Znám dva vynikající Boží muže – oba z nich sloužili tisícům lidí – kteří se dopustili stejného hříchu jako David s Betsabé. Jeden služebník se rozhodl, že nemůže pokračovat. Dnes pije a proklíná Krista, kterého kdysi kázal. Druhý muž činil pokání a začal úplně znovu. Teď vede mezinárodní misionářský program, kterým získává tisíce lidí pro Krista. Jeho selhání zůstalo za ním. Stále jde vpřed.

V mé práci s narkomany a nenapravitelnými lidmi jsem vyzoroval, že většina těch, kteří se vrátili ke svým starým zlovykům, se poté, kdy čelí svému selhání a vrátí se k Pánu, stávají silnějšími než všichni ostatní. Mají zvláštní povědomí Satanovy moci a naprosto odmítají spoléhat na tělo.

3. Navzdory chybě dál uctívej. Existoval jediný způsob, jak mohl Mojžíš zůstat ve vítězství, protože měl sklony jako mnozí z nás dnes. Neustále hovořil s Hospodinem: „...tváří v tvář, tak jako mluví člověk s přítelem svým“ (Exodus 33:11). Mojžíš udržoval toto důvěrné přátelství s Bohem. Věřím, že tajemství svatosti je velice prosté: Zůstavej blízko Ježíše. Stále se dívej na Jeho tvář, dokud se nestaneš podobný obrazu, na který hledíš.

Jednou večer mě na ulici zastavila hysterická žena a vybrebta mi strašlivé doznání. Svírala moje rukávy tak silně, že jsem myslel, že je přetrhne, a řekla: „Pane Wilkersone, čelím nejčernější hodině ve svém životě. Nevím, kam se mám vrtnout. Můj manžel mě opustil a je to všechno moje chyba. Když myslím na to, jak jsem zklamala Boha a svou rodinu, nemohu v noci vůbec spát. Co si na světě počnu?“

Byl jsem veden k tomu, abych jí řekl: „Drahá přítelkyně, pozvedni své ruce, právě teď na rohu ulice, a začni uctívat Pána. Řekni mu, že víš, že jsi selhala, ale stále ho tolik miluješ. Pak jdi domů a padni na kolena. Nežádej Boha o věci – jen k Němu pozvedni své srdce a své ruce a uctívej Ho.“

Zanechal jsem tu ženu na rohu ulice, s rukama zvednutýma k nebi, po tváři se jí koulely slzy, chválila Pána a již zakoušela vítězství, které se začínalo valit zpět do jejího života.

Teď mi dovoluňte mluvit o vašich selháních. Jsou ve vašem domě rozbroje? Svírá váš život nějaký opovrhovaný zlovyk tak silně, že se vám zdá, že není možné to zlomit? Jste zmučení v mysli nebo v duchu? Řekl vám Bůh, abyste něco udělali, a vám se to nepodařilo? Jste mimo Boží vůli? Jste pronásledováni vzpomínkami, jací jste byli? Nebo vidinami toho, jací můžete být?

Tehdy uctívej Pána uprostřed svého selhání! Chval Ho! Vyvyšuj Ho!

Všechno to může znít jako veliké zjednodušení, ale způsob, jak se selhání stane minulostí, je dost prostý, aby ho děti, blázni i doktoři filosofie úspěšně pochopili a poslechli. Kristus říká:

„Všechno, co mi dává Otec, přijde ke mně; a toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven“ (Jan 6:37).

„Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtěžkáni, a já vám dám odpočinout“ (Matouš 11:28).

Neboj se selhání. Navzdory chybě jdi stále dál. Uctívej Boha, dokud nepřijde vítězství.

Nejtěžší část víry je ta poslední půlhodina. Pokračuj, tvoje nejhezčí hodina na tebe ještě čeká.